

[Ministeren for særlige Anliggender.]

sig umuligt at naa videre, end sket er. Spørgsmaalet om Skattefrihed for visse af de økonomiske Godtgørelser, som Lovforslaget omfatter, skal jeg tage op, saa snart Loven maatte være vedtaget.

Som Lovforslaget nu foreligger, mener jeg, at det er et smukt og forsvarligt Forslag, der i høj Grad vil bidrage til at afbøde Følgerne af Besættelsestiden, for saa vidt de overhovedet kan afhjælpes ad økonomisk Vej.

Ordføreren (Aksel Møller): Jeg tror, at det høje Ting af de Bemærkninger, der er blevet vekslet, kan se, hvilke Vanskeligheder Udvalgsarbejdet har budt paa, hvorledes Ønsket om at yde den størst mulige og bedst mulige Erstatning til de skadelidte er blevet krydset af andre Hensyn. Det har, som jeg sagde før, været umuligt at naa til at yde en virkelig omfattende Erstatning, der kunde dække de Tab, der faktisk forelaa. Derfor har det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen og det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen ikke kunnet trænge igennem med deres Ønsker om at faa forhøjet de Sats, der er blevet foreslaaet for Lidelse og Tort. Jeg tror, det ligger saadan, at ingen af os i denne Sal vilde have noget at indvende imod en endog meget vidtgaaende Forhøjelse, om ikke andre Hensyn af finansiel Karakter havde været afgørende. Man maa jo ikke glemme, at den Udvidelse, der har fundet Sted af Lovforslaget, betyder en væsentlig Forøgelse af Udgifterne.

Paa samme Maade forholder det sig, naar Talen er om Erstatning for Indbo og fast Ejendom. Ogsaa her er det vist et Ønske, der kunde samle os alle, at der kunde ydes en Erstatning, som virkelig dækkede de Tab, der forelaa, men Hensynet til den Krigsforsikringslovgivning, der er gældende i Landet, har her været bestemmende for, at man ikke har stillet Forslag om en Udvidelse. Man maa nu sætte sine Forhaabninger til, at Opgørelsen af Krigsforsikringens Forpligtelser vil give det Resultat, at der er Plads til at vise largeness fra Regeringens Side, naar disse Krigsforsikringsforhold skal likvideres.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen blot skal opfattes som Kritiker af Frihedsbevægelsens Ledelse eller af selve Frihedsbevægelsen. Det er ikke for mig saa afgørende. Det, der har nedfældet sig hos mig og sikkert hos et stort Flertal af Landets Befolkning, er den Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen ved enhver

Lejlighed beskæftiger sig med Frihedsbevægelsen ud fra Synspunkter, der i alt Fald ikke altid har været venlige, og det kan ikke opfattes som en Venlighed mod Frihedsbevægelsen, naar man nu vil modsætte sig, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen vilde, at der i Erstatningsraadet skal være Plads for Repræsentanter for Frihedsbevægelsens Samraad. Jeg for mit Vedkommende har i alt Fald den Opfattelse — og det har ogsaa været afgørende for Udvalget —, at den Sagkundskab, som Frihedsbevægelsens Samraad maa siges at raade over, dets Kendskab til, hvad der er forefaldet af Tilfælde under selve Frihedskampen, maatte kunne give en Mulighed for, at Erstatningsraadets Evne til at bedømme de enkelte Tilfælde sagligt forsvarligt forøgedes.

Det vigtigste Spørgsmaal, der er blevet rejst under Forhandlingen her, er Spørgsmaalet om, hvorledes man skal forholde sig med de Personer, som uskyldigt er blevet Genstand for Likvidation som Stikkere. Jeg indrømmer, at her er et meget betydningsfuldt og meget vigtigt Spørgsmaal. Jeg forstaar, at det i Grunden for det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen og vel ogsaa for andre ikke saa meget er Spørgsmaalet om Erstatning, der interesserer, som det er Spørgsmaalet om Karakteren af den Oprensning, der bør ydes. Jeg tør ikke paa Forhaand sige, at det kunde ske ved en Ændring i Bestemmelserne om Hædersgaver, men jeg vil dog gerne stille den højt ærede Minister over for Spørgsmaalet om, hvorvidt man dog ikke, inden dette Lovforslag forlader det høje Ting, altsaa ved tredie Behandling, burde give Adgang for uskyldigt likvideredes efterladte eller for Personer, der er blevet invalideret, til at modtage foruden Erstatning en Hædersgave paa lige Fod med dem, der blev Ofre for Gengældelsesaktioner. Det er naturligvis klart, at hvor en Person har vist en nationalt uværdig Holdning uden derfor at være Stikker, altsaa selv har bragt sig i den Situation, at Mistanken for at være Stikker kunde komme til at hvile paa ham, vil der ikke være megen Anledning til at give Hædersgave. Det gælder jo i øvrigt om Lovforslagets Bestemmelser i det hele taget, at de udelukker fra Lovens Ydelser Personer, der har vist en nationalt uværdig Holdning, og det er klart, at det naturligvis ogsaa maatte gælde for Personer, som saaledes, skønt uskyldigt, er blevet Genstand for en Likvidation. Men for andre, som, uden at der har været noget som helst Grundlag i den paagældendes egne Handlinger, er blevet Ofre for Bestræbelserne for at rense